

де сѣ приготвиа шото въ идущата недѣла сир. слѣдъ
петдесатыйя день отъ менѣніето да го свършемъ.

— Отивамъ въ Търново да сѣ венчаа. —

Предъ петъ дны на реченната недѣла поканихъ
сичкитѣ си родныны, пріатели и сѣ приготвиохъмы
да взрвимъ. Яко и него день сълзитѣ мы да те-
чаха безпрестанно отъ очитѣ ми, като глѣдахъ че
мѣждъ сичкото онова радостно събраніе, неможехъ да
схъръ — м и л и т е т е с и р о д и т е л ы — отъ
които Провиденіето ме бѣ отдѣлило, но съ единъ
слабъ корахъ и съ спованіе на Бога предприемахъ
онзи непроходима за менѣ модистъ пѣтъ.

Безъ престанны тѣ бкове които излизаха
отъ пшки тѣ и пиштови тѣ на вооръженны тѣ
ми пріатели, които и азъ по нѣкогашъ придръжа-
вахъ, голѣмы тѣ викове, пѣсны и шегі които ста-
вахъ не осѣтихъ отиваніето си до желаемото мы
мѣсто.

Четвъртака и Петака преминахъ ако не и до
толкова радостенъ но не и оскърбенъ, до катъ дос-
тигнахъ живъ да видѣ и Сжботата въ която Сжбо-
та непомниа въ кое наклоненіе и въ кой падежъ сѣ
намырахъ, като чухъ да сѣ почна четеніе то на
великіа канонъ Търновската Европейска мода който
бѣ толкова дълагъ и широкъ, шото никоа наша
селска мѣрка можеше го измѣри. Ахъ! починахъ да
двмамъ на сѣма си, менѣ нито баща ми нито майка
ми въ Търново сѣ сѣ женили, а азъ що търсѣ тамъ?!
но никое мое оуканье не помагаше, защото злѣ